

פועלי כל הארצות התאחדו!

זה הדבר

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 29, 25 ביולי 2018

שוויון לכולם

רבבות הפגינה ברחבי הארץ ואלפי עובדים שבתו במסגרת המאבק נגד אפליית הקהילה הלהט"בית

אלפים חסמו (22.7) את נתיבי איילון בדרישה לשוויון זכויות לקהילה הגאה. בשעות אחר הצהריים של אותו היום, צעדו כאלף מפגינים ומפגינות באירוע מחאה שארגנה הקהילה הטרנסית בישראל, בעקבות דקירתה למוות של טרנסג'נדרית בתל אביב (16.7). בגילוי דעת שפרסמה עמותת "מעברים" נכתב: "רבות מאיתנו עדיין חיות בעוני, בצל אלימות, במעגל הדחיקה לזנות, וסובלות מבורות מצד הממסד הרפואי והטיפולי, מהיעדר ביטחון תעסוקתי ומאפליה בדירור".

בערב התכנסו כ-80 אלף מפגינים בכיכר רבין, ובכך חתמו יום זעם שהופנה כלפי ממשלת הימין, המתחזה לתומכת בזכויות להט"ב וחירויות הפרט, אך בפועל מקדמת מדיניות חשוכה של שנאה ושל אפליה.

החפצתן ופגיעה בזכות שלהן על גופן. מיום הזעם שארגנה הקהילה הגאה בישראל, והובילה בהצלחה האגודה למען הלהט"ב, אפשר ללמוד רבות: הירתמות ההסתדרות למאבק, כמו גם ארגונים פוליטיים רבים ומאות חברות פרטיות שהביעו בו תמיכה פומבית, סייעו, יש לקוות, למנוע מממשלת הימין לחמוק שוב מנשיאה באחריות למדיניותה המפלה והבלתי-שוויונית.

דוברי העצרת לא שכחו שהכנסת אישרה את חוק הלאום (ר' ע' 4), ממש במקביל לאי-ביטול האיסור על פונדקאות עבור זוגות חד-מיניים. קו ישיר ועבה מחבר בין חוק הלאום והחקיקה האנטי-דמוקרטית לבין החקיקה הפוגעת בקהילה הגאה.

זה הזמן לרתום את כל הכוחות הדמוקרטיים ושוחרי השלום בישראל, יהודים וערבים יחד, למאבק לסיום ימיה של ממשלת הימין, לשמירה על המרחב הדמוקרטי וליצירת חברה שוויונית באמת. הגיע הזמן להחליף את השלטון המושחת, המפלה והלאומני במנהיגות של תקווה, המגלה אפס סובלנות לגזענות, להומופוביה ולשובניזם.

זו הסיבה שמאבק זה אסור לכנות "מאבק הפונדקאות". גם אם התיקון שנדחה לחוק הפונדקאות, שהציע ח"כ אמיר אוחנה (הליכוד), הצית את המחאה הרחבה – ייזכר יום זה כאחד מהביטויים ההיסטוריים של המאבק לשוויון זכויות של קהילת הלהט"ב בישראל, על כל גווניה: למען שוויון ביכולת להקמת משפחה, אך גם צעד חשוב במאבק חברי הקהילה על החיים עצמם – נגד אלימות ואפליה, ובצל התמודדות מתמדת עם גילויי הסתה ושנאה.

חשוב לומר, כי פונדקאות היא נושא שנוי במחלוקת – גם בקהילת הלהט"ב ובתנועה הפמיניסטית. נכון, הקואליציה, מטעמי הומופוביה ולא מטעמי זכויות נשים, אסרה על זוגות חד-מיניים להסתייע בנשים פונדקאיות כדי להקים תא משפחתי, ובכך קיבעה מצב של אי-שוויון המתיר לזוגות הטרנססואאליים לפנות לפונדקאות.

אולם עלינו להילחם ליצירת התנאים שיאפשרו משפחות גאות מסוגים מגוונים, וגם להבטחת שוויון מלא לנשים בכל תחומי החיים. שוויון לקהילת הלהט"ב אינו עובר דרך הדרישה לפונדקאות מסחרית, תוך דריסת נשים מוחלשות,

מכתבים למערכת

מבט נוסף על רוסיה של פוטין

מכל המדינות שהרכיבו בעבר את ברית המועצות, רוסיה היא האחרונה המעלה את גיל הפרישה לפנסיה, שהוא מהנמוכים ביותר בעולם.

עם כל הצער, צעד זה הוא בלתי-נמנע. בניגוד למה שכתב הקורא דימה ג' מאשדוד ("זו הדרך", 11.7), עולה תוחלת החיים ברוסיה בשנים האחרונות, ולא יורדת. שאר הרפובליקות הסובייטיות לשעבר העלו כבר מזמן את גיל הפרישה, ורוסיה נאבקה יותר מכולן נגד ההכרח לבצע זאת. עם זאת, מדובר בשינוי הדרגתי, שיימשך שנים. לא זכור לי שהתפרסמה ב"זו הדרך" ביקורת על התפתחות הקפיטליזם בשאר הרפובליקות הסובייטיות לשעבר. יתר על כן, באוקראינה מתנהל (רשמית!) מסע נרחב של דה-קומוניזם: באופן שיטתי מסולקות כל האנדרטאות ללנין ולאישים סובייטיים אחרים, למפקדי הצבא האדום, ומוקמות במקומן אנדרטאות למשת"פים הנאציים בנדרה ושוחביץ'.

כך גם משנים שמות יישובים, רחובות וכיכרות. הסמלים הסובייטיים אסורים באוקראינה על פי חוק. למה על זה אינכם מדווחים? כל אימת שמדובר ברוסיה ובפוטין, מסתמנת אחדות דעים מעוררת השתאות בין נציגי השמאל והימין בארץ. עד כדי כך, שאני תוהה: בשביל מה אני צריך את "זו הדרך", אם יש לי כבר "ידיעות אחרונות"? מה ההבדל?

טלמון סילבר, לוד

גירוש תושבי ח'אן אל-אחמר

ב"זו הדרך" האחרון (18.7) דווח על הגירוש המאיים על קהילת ח'אן אל-אחמר. לאחרונה ביקרתי, יחד עם קבוצת פעילי שלום ישראלים, בכפר בדואי זה שבאזור אי-1 (בין ירושלים ליריחו). מדינת ישראל קוראת לו "כפר בלתי-חוקי", אף שבימי השלטון הירדני ועשורים לאחר מכן לא הוגדר כך. אלא, שאז פרצה מלחמת "ששת הימים" ולאחריה הכיבוש ומפעל ההתנחלות, ועתה מפנים את התושבים למקום אחר בתירוצים בדויים. האמת היא, שהתושבים מתגוררים בסמיכות להתנחלויות מעלה אדומים וכפר אדומים, והממשלה מעוניינת ברצף טריטוריאלי של מתנחלים באזור.

מתכננים להרוס בית ספר שהאחוד האירופי תרם להקמתו; נערכים להרוס פחונים שגרים בהם אנשים – האם מציעה הממשלה בכלל מיקום חלופי ראוי למגורי אדם? הממשלה, בצעד בזוי במיוחד, רוצה להעביר את התושבים להתגורר סמוך למזבלה (!) מזוהמת ומסוכנת באזור אבו דיס, והכול למען הרחבת ההתנחלויות ותפיסת הקרקעות.

איזה סוג של מדינה נהפוך, אם אנו מפנים תושבים כי הם בדואים? או במקרים אחרים, כי הם מזרחים? לסיפור זה יש להכניס את חוק הלאום, חוק גזעני הקובע רשמית ש-20% מאזרחי המדינה הם אזרחים סוג ב'. החוק מתיר יישובים ליהודים בלבד, שעה שהמדינה עוקרת קהילות מאדמתן. ובינתיים, כשהדחפורים מתכוננים לעלות על ח'אן אל-אחמר, מתקרבת ישראל לעוד סיבוב דמים ברצועת עזה. דרוש פתרון של שלום כאלטרנטיבה להרס, לגזענות ולמלחמה.

רבקה ויטנברג, ת"א

אפשר לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל:
zohaderekh@gmail.com
או לתיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דברים בשם אומרם

החזון הציוני של מרצ

"נשאלתי האם המטרה שהצבתי לנו: 10 מנדטים למרצ, היא לא מעל לכוחנו. אני מבינה את הטלת הספק, הרי לא טעמנו ניצחון יותר מדי זמן, אז למה דווקא עכשיו ומה גורם לנו לחשוב שיש לנו את העוצמות האלה? החזון הציוני לא התבסס על המתנה, אלא על נקיטת פעולה להגשמתו". (יו"ר מרצ, ח"כ תמר זנדברג, באיגרת לחברתי תנועתה, 6.7)

ביקור הנסיך... לא הבריטי, המקומי

"יאיר נתניהו, בנו של ראש הממשלה, סייר אתמול יחד עם מועצת יש"ע ברחבי גוש עציון. לאחר הביקור בנתיב האבות, המשיך נתניהו בדרך האבות העתיקה בה צעדו עולי הרגל בבית שני. יו"ר מועצת יש"ע חננאל דורני נפגש עם יאיר נתניהו ביקב גוש עציון לשיחה אשר נמשכה שעה ארוכה. נתניהו התרשם מההתקדמות ומגודלה של ההתיישבות, ואף הפגין בקיאות רבה בנושא".

(הודעה לעיתונות של מועצת יש"ע, 6.7)

לא חשוב למי ומדוע; העיקר שיהיו ציונים

"קיבוצניקים, תתפקדו ותשפיעו! לראשונה: התנועה הקיבוצית והקיבוץ הדתי חוברים לקמפיין פוליטי – קיבוצניקים, התפקדו למפלגות תחת הכותרת, אם לא נתפקד נכחד! מטרת הקמפיין חדה וברורה: להחזיר את הקיבוצניקים אל מוקדי קבלת ההחלטות ולהגביר את המעורבות הקיבוצית בחברה הישראלית, באמצעות התפקדות רבה ככל הניתן של חברות וחברי קיבוצים מהתנועה הקיבוצית ומהקיבוץ הדתי למפלגות הציוניות הדמוקרטיות (לפי השקפת העולם של כל מתפקד/ת) במטרה להגביר את הכוח הפוליטי ואת ההשפעה של הקיבוצים".

(הודעת דובר התנועה הקיבוצית, 8.7)

קול תאגידים כקול שדי

"ככנס הבריאות השנתי של האו"ם שנערך לפני כמה חודשים, הסכימו כולם להכריז על תמיכה בהנקה; ואולם ארה"ב בחרה לאמץ את עמדתן של יצרניות תחליפי החלב ונקטה צעדים שזעזעו את המשתתפים".

(ניו יורק טיימס, 7.7)

מדוע צודקים עובדי פיאט

"עובדי פיאט צודקים. [המעסיקים] משפחת אניאליי תשלם לרונאלדו כמעט 30 מיליון יורו לעונה, וההשקעה הכללית שהיא תוציא בגין רכישת השחקן הפורטוגלי, הכוללת תשלומי מסים עצומים, תגיע לסכום דמיוני של 340 מיליון יורו. מדובר בסכום שיכול היה לפרנס או לשפר את תנאי השכר של אלפי משפחות של עובדי פיאט למשך שנים. משפחות שבמקום לממן לימודים גבוהים לבניהן ובנותיהן, או לסייע להם ברכישת דירה, ייאצו להסתפק בצפייה בטלוויזיה בפרצי הגאונות ובמופעי ההתחזות של רונאלדו על המגרש".

(חן מענית, "גלובס", 15.7)

בשירות ממשלת הימין ולתועלת ההון המקומי והזר

ההסתדרות נותנת יד להפרטת הנמלים

ב-2019. אלה דברי האיש האמור להנהיג את עובדי הנמלים.

על פוליטיקה ומעמד

אדרי איננו לבד. ההסתדרות ניצבת בפני מתקפה ניאו-ליברלית זה שנות דור, ואינה יכולה לה. יושבי הראש בשני העשורים האחרונים – איש העסקים חיים רמון, שר הביטחון לשעבר עמיר פרץ (כעת ח"כ במחנה הציוני), איש העסקים עופר עיני (שותפו העסקי של יו"ר ארגוני המעסיקים ונשיא התאחדות התעשיינים שרגא ברוש, שנחקר במשטרה בחשד להעלמת מס), והיו"ר דהיום עו"ד אבי ניסנקורן, לא הציבו שום אלטרנטיבה לממשלות הקפיטליסטיות התורניות הדוגלות במדיניות ניאו-ליברלית. אגב, כול היו"רים בעבר ובהווה הם אנשי מפלגת העבודה.

מחדל חמור זה, שבא לידי ביטוי בפרקטיקה היום-יומית של ההסתדרות, מדרדר את ארגון העובדים הגדול בישראל לאינספור קומבינות ונסיגות מול המעסיקים וממשלות ההון. אצל פרץ, המאבק נגד הפרטת קרנות הפנסיה נפתח יומיים בלבד לפני החקיקה; רמון בכלל דגל בחוזים אישיים ובהרס האיגודים המקצועיים; עיני היה נציגם של המעסיקים בקרב העובדים במקום להנהיג את העובדים במאבקם במעסיקים; וניסנקורן, כקודמו שפעל להקמת ממשלת "אחדות לאומית" ליכוד-עבודה, מכנה את שר האוצר מקדם הפרטות משה כחלון "השר החברתי ביותר בתולדות מדינת ישראל".

שאלת הפרטה ותשובת העובדים

אחד ממחדליהם המרכזיים של ראשי ההסתדרות בדור האחרון הוא אי-התמודדות עם שאלת הפרטה. בנושא הפרטות שוררת בהסתדרות שתיקה הדומה לשתיקתם סביב הכיבוש וניצולם של העובדים הפלסטינים בישראל. את מהגרי העבודה ואת מבקשי המקלט, הזכרנו?

תהליך הפרטה הוא אחד הכלים המרכזיים להצבר הון של הרובד העשיר ביותר של המעמד הבורגני בישראל. יותר ויותר נכסים ממלכתיים וציבוריים עוברים לידי "עשר המשפחות". היחידים שבמשך שנים מנעו או ניסו למנוע את הפרטות – כולל את הגדולות שבהן – היו ועדים גדולים ובינוניים, לרבות בחברת החשמל (ההפרטה בדרך), בנמלים (כאמור, נמל אחד כבר הופרט), בעיריות (הקמת תאגידי המים), בדואר (גם שם ההפרטה בדרך), המורים וההורים (דו"ח דברת), והסתדרות האחיות (תאגוד בתי החולים).

ראשי ההסתדרות נאלצו להתמודד עם לחצים "מהשטח", שמדי פעם התפרצו, כמו בנמל אשדוד ובנמל חיפה שדרשו להפסיק את התהליך ההרסני, לבין לחצי הממשלה, הממשל האמריקאי ובעלי ההון. כן, גם הממשל האמריקאי דחף, לחץ ודרש לא פעם להפריט עוד ועוד.

איש מראשי ההסתדרות לא יצא בהצהרה (אפילו אם מדובר רק בדיבורים) נגד הפרטה. להיפך, כולם נתנו לעגלת הפרטה לעבור, והיחידים שנבחו היו הוועדים והעובדים. הגדיל לעשות איש העסקים עיני, שבמערכת הבחירות לראשות ההסתדרות ב-2006 הניף את הסיסמה: "הסתדרות ללא פוליטיקה". מול מדיניות בעלי ההון וממשלתם, מסתפק ארגון העובדים העיקרי בהיגרויות.

אפרים דויד

ההסתדרות כבר סיכמה את הפרטים במו"מ על עתיד העובדים בנמל חיפה. זאת, לקראת הקמת הנמל הפרטי והפרטת הנמל הקיים (שבינתיים עוד נמצא בבעלות המדינה). נמל אילת הופרט כבר לפני חמש שנים, ואילו המו"מ בעניין הפרטת נמל אשדוד (הרווחי שבנמלים) תקוע.

קוראי "זו הדרך" רשאים לשאול את עצמם: מדוע מנהלת ההסתדרות, וניהלה עוד בעבר, מו"מ נפרד על גורלם של עובדי שלושת הנמלים מול מעסיק אחד (המדינה)? מדוע בכלל לנהל מו"מ על ההפרטה במקום להתנגד לה, כפי שעושים עשרות איגודים מקצועיים ברחבי העולם? התשובות בהמשך.

הפערים בין הצדדים למו"מ בנמל אשדוד עמוקים: תנאי הפרישה "מרצון", תכנית הפיטורים וכן עניין התשתיות. המדינה והנהלת נמל אשדוד פסקו ביניהן שהדרישות של העובדים מופרזות. כמו כן, המדינה דורשת להכניס "משקיע אסטרטגי", כלומר להפריט את הנמל לטובת הון מקומי או זר. תנאי דומה הציבה המדינה גם בנמל חיפה.

דווקא בעניין ההפרטה אין חילוקי דעות בין המדינה לבין ההסתדרות. יו"ר איגוד עובדי התחבורה בהסתדרות, אבי אדרי, שהשתתף לאחרונה בדיון על עתידם של הנמלים בישראל, אמר: "יש אינטרס זהה של העובדים והנמל. כולם בעד התחרות ומסכימים שהתחרות משפרת". תחרות? נגד מי? נגד הנמלים הפרטיים החדשים? המוקמים באשדוד ובחיפה, הסביר. אבל רגע, מי יתחרה במי? עובדי הנמלים שהם כעת בבעלות המדינה (אבל יופרטו בהמשך!) בעובדי הנמלים החדשים שבבעלות ההון. האם זו המטרה של ארגון העובדים ושל ההסתדרות?

יו"ר איגוד עובדי התחבורה בהסתדרות הבהיר: "אפרופו תחרות, חתרנו למצוא משקיע אסטרטגי. לא באנו מרצוננו, אלא הובילו אותנו לשם. אנו רוצים להכניס משקיע משלנו שיכניס את האגניות שלו אלינו". לא די בכך שנציג ההסתדרות מקדם תחרות של עובדים בעובדים, הוא אף רוצה להיות זה שימצא את התאגיד שינצל אותם!

בהמשך הדיון נשאל אדרי אם הגיע הזמן להכרעה במחלוקת. אדרי השיב: "אנו דורשים הכרעות כאן ועכשיו. אנו בחמש שנים של חוסר ודאות. 1,300 עובדים קמים כל בוקר, מסתכלים ממול, רואים נמל קם, ואילו אצלם עדיין לא נחתם ביטחון תעסוקתי, אין אצלם תשתיות חדשות. כל בוקר שלנו הוא כך. לא סתם הסיר גלש והכל התפוצץ".

בהמשך, תקף אדרי את העובדים ש"העזו" להילחם בהפרטה ולמען זכויותיהם: "הגענו למצבים שלא אהבנו – כשהעובדים לקחו את החוק לידיים. אף אחד אינו מעל החוק. צריך להיכנס לאירוע ולהשלים אותו. אני חושב שהרגולציה שחלה על הנמלים הורגת אותם. צריכים להביא משקיע אסטרטגי, כזה עם קו ספנות. אני מאמין בזה ומאמין שזה הפתרון בסוף". גם ביבי לא היה מנסח זאת אחרת.

כשנשאל מהי תחזיתו ל-2019, ענה אדרי: "אין ספק שנהיה לאחר הסכם. טוב פחות, או טוב יותר, אבל אנחנו חייבים את השקט הזה. כיום אנו שוחים בתוך ביצה ולא מרימים את הראש כדי להתחיל להכין עצמנו לתחרות. אין ספק שנהיה מעבר לזה ואני מקווה מאוד שיהיה מוצר מדף שייקרא 'מכרז למשקיע אסטרטגי'. אנו כן רוצים כזה וזה מה שאני רואה

מק"י וחד"ש: צעד במדרון האפרטהייד

מליאת הכנסת אישרה בשבוע שעבר (19.7) ברוב קולות את חוק היסוד הקובע כי "מדינת ישראל היא מדינת הלאום של העם היהודי", כי מימוש ההגדרה העצמית הלאומית במדינת ישראל שמורה אך ורק לעם היהודי, כי "ירושלים השלמה והמאוחדת היא בירת ישראל", וכי הערבית תאבד את מעמדה כשפה רשמית. חוק יסוד זה קובע גם ש"המדינה תפעל לעידוד, קידום וביסוס התיישבות היהודית".

בגילוי דעת שפרסמו מק"י וחד"ש (23.7), נכתב: "מק"י וחד"ש רואות באישור חוק יסוד - ישראל - מדינת הלאום של העם היהודי צעד פשיסטי מסוכן, החותר לחסל את הזכות להגדרה עצמית של העם הערבי-פלסטיני, את זכויות הפליטים הפלסטינים ואת הזכויות הקיבוציות והאזרחיות של הציבור הערבי. חוק יסוד זה מכונן משטר אפרטהייד הלכה למעשה.

"צעד זה - חלק מהאסטרטגיה של ההתכחשות הישראלית לזכויות הלאומיות וההיסטוריות של העם הפלסטיני במולדתו ושל הצבת הציבור הערבי-פלסטיני בישראל כאויבים וכאזרחים משוללי לגיטימיות. זו הידרדרות פשיסטית מסוכנת שמובילה ממשלת הימין, המאיימת לא רק על המיעוט הלאומי אלא על המרחב הדמוקרטי כולו, ומעניקה הכשר למציאות ולמדיניות של אפליה וגזענות זה עשרות שנים".

עוד נכתב בגילוי הדעת: "מק"י וחד"ש שבות ומדגישות את עמדתן ההיסטורית - האזרחים הערבים-פלסטינים הם בני המקום, ואין להם מולדת אחרת. שום חוק גזעני ושום ממשלה גזענית לא יוכלו לשנות עובדה זו. ציבור זה, המונה כיום כמיליון וחצי אזרחים, נאחז במולדתו ובזכותו בה ועליה!

"חוק מגונה זה, בצד תכניות הסיפוח והטרנספר בשטחים הכבושים והגירוש בנגב, מוכיח שוב כי מדיניות ישראל - הנתמכת בידי הממשל האמריקאי ומסתייעת במשטרי המפרץ - חותרת לחסל כל אפשרות להקמת מדינה פלסטינית עצמאית בגבולות 4 ביוני 1967, שבירתה ירושלים המזרחית; לפתרון צודק בעניין הפליטים הפלסטינים לפי החלטות האו"ם; ולשוויון אזרחי ולאומי לציבור הערבי בישראל. לא מפתיע שהימין הפשיסטי והכוחות האנטישמיים והאסלאמופוביים

באירופה ובארה"ב מהללים חקיקה זו, ומקבלים השראה מ'המודל הלאומי הישראלי', כלומר ממודל של שוביניזם לאומי, פונדמנטליזם דתי ודיכוי מיעוטים.

"צו השעה הוא חיזוק אחדות המאבק של הציבור הערבי מול ההסלמה של השלטון, וזאת באמצעות הרשימה המשותפת וועדת המעקב העליונה. במקביל, אין לאפשר לבודד את הציבור הערבי במערכה, ויש לקדם חיבור של כל הניזוקים ממדיניות הממשלה ולבנות חזית יהודית-ערבית רחבה למאבק בפשיזם. מק"י וחד"ש קוראות לכל הכוחות הדמוקרטיים והמתקדמים באזור ובעולם להגביר את המאבק נגד מדיניות נפשעת זו, שתמיט רק אסונות וסבל על עמי האזור כולו. מק"י וחד"ש תומכות בכל צעדי המאבק של הרשימה המשותפת וועדת המעקב העליונה וקוראות להמונים היהודים והערבים, ולצעירות ולצעירים בפרט, להשתתפות פעילה במאבקים הקרובים עד להפלת הממשלה ולהבסת הגזענות".

המשותפת נגד חוק הלאום

בגילוי דעת נוסף, שפרסמה הרשימה המשותפת על ארבע סיעותיה בהתייחס לחוק הלאום, נכתב: "הרשימה המשותפת מסכימה שיש להגדיר מחדש את זהותה של המדינה, וכי אין אפשרות לקיומה כיהודית ודמוקרטית באותו זמן. אולם הגדרה חדשה זו צריכה לבסס את הערך הדמוקרטי ולא הפשיסטי. רק מדינה המעניקה שוויון מלא לאזרחים יכולה להיות אלטרנטיבה להגדרה של 'מדינת הלאום היהודית'. כל גרסה אחרת של מדינת הלאום היהודית תהא בהכרח משיחית וגזענית. אין שום מדינה בעולם היום המגדירה עצמה כדמוקרטית, ובה הזהות החוקתית נקבעת בהתאם לשיוך אתני הגובר על עקרון האזרחות השווה".

ובהמשך: "חוק הלאום מקבע את האפליה כערך חוקתי מנחה. הוא נותן הכשר לאפליה הקיימת בפועל עשרות שנים, פותח שער, מצדיק החמרה שתבוא בעקבותיו, ומאשר את עקרון האפרטהייד בדיוור, בקרקע ובאזרחות. הרשימה המשותפת מאשימה את בנימין נתניהו ואת ממשלתו באחריות לחקיקה גזענית ופוגענית, המבוססת על שלילת השוויון וקידום משטר של אפליה והפרדה גזעית. הרשימה קוראת להמשך המאבק נגד חוק הלאום והחקיקה הגזענית וקוראת למדינות העולם ולארגונים בינלאומיים לחחוץ על ממשלת נתניהו כדי לרסן את ההשתלחות הגזענית והמטרופת שלה".

הפגינו נגד ויקטור אורבן

עשרות מפגינים חסמו (19.7) את שיירת המכוניות של ראש ממשלת הונגריה, ויקטור אורבן, בעת ביקורו ביד ושם. יום לפני כן הגיש ח"כ דב חנין (חד"ש, הרשימה המשותפת) שאילתה דחופה בעניין ביקורו של אורבן בישראל, ואמר: "בבוקר נתניהו עושה שימוש ציני בשואה, ובערב הוא מזמין מנהיגים אנטישמיים כאורחי כבוד לביקור ביד ושם. דמם של יהודי הונגריה זועק מהאדמה!".

חוק: פטור מתור לנשים הרות

מליאת הכנסת אישרה בשבוע שעבר (18.7) בקריאה שנייה ושלישית את התיקון לחוק שיווין זכויות האישה שזים ח"כ יוסף ג'בארין (חד"ש, הרשימה המשותפת), הקובע כי אישה בהריון לא תצטרך לעמוד בתור בקבלת שירות ציבורי. 48 חברי כנסת תמכו בחוק, ואיש לא התנגד לו. לפי החוק, במקום בו ניתן שירות ציבורי לפי תור, נותן השירות יספק את השירות לאישה בהריון ללא המתנה בתור. "שירות ציבורי" מוגדר לעניין זה כשירות שניתן בידי אדם לציבור או לחלק בלתי מסוים ממנו, בידי רשות ציבורית.

קבלו את

זו הדרך
מדי שבוע
בדואר אלקטרוני
או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לנסות את הוצאות המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

תגלית: יש כיבוש

אזרחות. אנו צריכים רק סבא או סבתא יהודיים. זה עומד בניגוד מוחלט לקושי של פלסטינים לחיות כאן ולקבל זכויות.

תגלית • TAGLIT
BIRTHRIGHT ISRAEL
www.birthrightisrael.com

“נוסף לכך, אלפי יהודים בכל שנה, בעלי רקע שונה מאוד זה מזה, מקבלים תמונה חד-צדדית לחלוטין על ‘הדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון’, או על ‘המדינה הטובה בעולם’ עם ‘הצבא המוסרי בעולם’. הם חוזרים הביתה לארצות הברית

ומרגישים מחוברים מאוד לישראל, למדיניות של ישראל בשטחים ולממשלה. כך טיולי תגלית מעניקים לגיטימציה למציאות של כיבוש ושל הפרת זכויות אדם על בסיס קבוע.”

אוליבר: “חשוב לשים לב, שתורמים אמריקאים מהימין הקיצוני, דוגמת שלדון אדלסון, הם מקור מימון עיקרי של תגלית. אבל רוב האנשים שהיו עמנו בקבוצה של תגלית אינם תומכים של טראמפ, וחלקם אף מתנגדים חריפים שלו. זה רק מוכיח עד כמה יהודים בארה”ב, פרוגרסיביים יותר או פחות, מצדדים בישראל ובכיבוש. היו לנו בקבוצה רבים התומכים בזכויות נשים, בזכויות בעלי חיים, בזכויות אזרח וכן הלאה, אבל העמדה שלהם בעניין ישראל היא ימנית בהגדרה. זה מראה לי כמה חוסר הידע על הכיבוש ממוסד בארה”ב ומשרת מטרה מסוימת.”

כיצד הגיבו החברים לקבוצה והמשפחות?

אוליבר: “כמה מחברי הקבוצה הבינו אותנו, אך לא כולם. אני חושבת שלא היה לנו זמן להסביר את עצמנו, אבל בעצמנו היינו זקוקות לתשובות ולא קיבלנו אותן. היה קשה מאוד לעזוב, אך בעקבות המעשה שלנו תגלית יצטרך להתמודד עם העובדה שהתכנית שלהם מנותקת לחלוטין מהמשתתפים שלה. הרוב רוצים לדעת, והרוב מכירים בכך שמדובר בטיול תעמולה. אגב, הנציגים הרשמיים של תגלית ביטלו את טיסתנו חזרה, הפקיעו את סכום הפיקדון שהפקדנו והודיעו כי יתבעו אותנו. זה כל מה ששמענו.”

נייג'ל: “לא כל המשפחה שלי תסכים עם המעשה, אבל אני חושבת שפתחנו את הדלת לדיאלוג חשוב. תגלית מתייחסת לכיבוש כלא-קיים ומטאטאת אותו אל מתחת לשולחן. העזיבה שלנו גרמה לחברינו לקבוצה לדבר על זה יותר, גרמה למשפחות שלנו לדבר על זה, וגרמה לרבים בקהילות היהודיות שלנו לשבור את קשר השתיקה.”

“פשעים רבים נגד הפלסטינים נעשים בשמנו, ובטענות של ביטחון. אבל במבט לטווח ארוך, האם זה באמת יקנה לישראלים ביטחון? אני חוששת שההיפך הוא הנכון. הכיבוש מזיק לכולנו, וערכי היהדות שלנו מחייבים אותנו להתנגד לעוול ולא-צדק ולהיות בצדה הנכון של ההיסטוריה.”

יוסף לאור

שמונה משתתפים נטשו את טיול תגלית בישראל בשבוע שעבר (15.7), וסרבו ליטול חלק בסיור במתחם “עיר דוד”, העומד על אדמות השכונה הפלסטינית סילוואן שבמזרח ירושלים. זו הפעם השנייה בפרק זמן קצר שמשתתפי טיול של תגלית עוזבים במהלכו, לאחר שלפני כשבועיים פרשה קבוצת צעירים מהטיול לטובת סיור בחברון עם “שוברים שתיקה”. שוחחתי עם שתיים מאלה שפרשו: עם **ריסה נייג'ל** (24), המתגוררת בסיאטל, ועם **רבקה אוליבר** (27), תושבת שיקאגו.

כיצד הגעתן להחלטה לעזוב את תגלית?

נייג'ל: “זו הפעם הראשונה שלי בישראל. תגלית היא הדרך היחידה להגיע לכאן מבלי לשלם על הטיסה ועל ההחלה. התרגשתי מאוד כי מאז שנולדתי חשתי מחוברת לישראל, אף שלא הייתי כאן ולו פעם אחת. חגגתי בת מצווה, המשפחה שלי פעילה בקהילה היהודית, ומגיל צעיר ידעתי שאבקר כאן יום אחד. אך כשהגעתי, היה לי ברור שיש משהו שלא מספרים לנו. יש חלק שלם בסיפור ממנו מתעלמים בתגלית.”

אוליבר: “הוצגה בפנינו תמונה חלקית מאוד. למשל, קיבלנו מפה שקראה לשטחי הגדה המערבית ‘יהודה ושומרון’, והקו הירוק שורטט בה כמעמקי שטחי C. אמרנו למדריכים שהמפה בטלפונים הסלולריים שלנו איננה תואמת מפה זו, והם הסבירו שזו העמדה הישראלית וככה נראית המפה. הם משקרים בכל שנה לאלפי יהודים ברחבי העולם.”

מה קרה לאחר מכן?

אוליבר: “הוזמנו לסיור בעיר דוד, ביוזמת עמותת אלע”ד המממנת השתלטות על קרקעות במזרח ירושלים לטובת המתנחלים. החלטנו במקום זאת לבקר משפחה פלסטינית במזרח ירושלים המתמודדת עם איום הגירוש יותר מ-25 שנה. זה היה הדבר הנכון לעשות. בכל יום אני מבינה עד כמה.”

נייג'ל: “היינו עד כה גם בח'אן אל-אחמר ובחברון, וראינו משפחות פלסטיניות שאין להן יותר מ-7 שעות של מים בשבוע, שאין להן חשמל בבתיים, והן מתגוררות סמוך להתנחלויות עשירות. ראינו את הכיבוש.”

לא הכרתן את מציאות זו לפני כן?

נייג'ל: “לא הכרתי כלל. לא ידעתי כלום על הסכסוך. זה כואב לראות כיצד נחטפת יהדות למטרות אלימות וקיצוניות.” אוליבר: “אני דווקא הייתי מודעת קצת, והכרתי פעילות של ארגונים כמו JVP (קול יהודי לשלום). הגעתי לכאן כדי ללמוד עוד על הסכסוך, אבל מהר מאוד הבנתי מה הוצא אל מחוץ לקונצנזוס של תגלית. זה מצב מוזר: התורמים הם ברובם ימנים מאוד, אך הארגון ממצב את עצמו כא-פוליטי וכארגון חינוכי. הם אמורים ללמד אותנו, לא להסתיר מאיתנו!”

מה תפקידה של תגלית בנרמול המצב הזה?

נייג'ל: “זו שאלה שעלתה הרבה בטיול שלנו. קל לנו מאוד, כיהודים אמריקאים, לבקר בישראל ובהמשך גם לקבל

"הכוח העליון המוביל את החברה ואת המדינה", נכתב בתוכנית הרפורמה.

עם זאת, החוקה במתכונתה החדשה תכיר באחזקה ברכוש פרטי, שבעבר נדחתה מכל וכל. סעיף אחר בחוקה החדשה קובע כי "התאגידים בבעלות המדינה הם עמוד השדרה של המשק הקובני".

עיתון הבוקר של המפלגה הקומוניסטית הקובנית, "גראנמה", פרסם בהרחבה פרטים בדבר השינויים המוצעים בחוקה. השינויים כוללים הכרה רשמית ברכוש פרטי, אולם מתנהלים ויכוחים רבים סביב ההגדרה מהו אותו "רכוש פרטי", מה בדיוק הוא כולל ועד כמה אפשר יהיה לצבור הון או נכסים במסגרת החוקה החדשה. אמצעי פיקוח חדשים ידרשו מבעלי עסקים להשתמש בחשבון בנק לכל פעילויותיהם, לשלם מסים ולהוכיח שהאספקה שברשותם הושגה באמצעים חוקיים. רישיונות העסק יהיו מוגבלים עד לרף של רישיון אחד לאדם כדי למנוע צבירה של הון.

לפי נתונים רשמיים, כיום אחראי המגזר הפרטי בקובה להעסקתם של כ-15% (כ-600 אלף) מכלל השכירים, רובם בענף התיירות המתרחב בהתמדה: מסעדות, מספרות, מוניות, מסחר קמעונאי, השכרת חדרים, וכן שיפוצים בענף הבנייה. מספרם של עובדי המגזר הפרטי (בעלי מלאכה וחנויות, כמו גם עצמאיים) גדל במהירות: ב-2010 היו אלה לא יותר מ-150 אלף. יחד עם זאת, לפי החוקה החדשה, מותר יהיה להחזיק בעסק פרטי אחד ויחיד (מונית או חנות, למשל) ויש מגבלות על גודל העסקים הפרטיים. בענף ההסעדה, למשל, אפשר יהיה להקים או לנהל עסק המשרת בו זמנית עד 50 סועדים, ולא יותר.

דיון פרץ גם סביב ההגדרה "תאגידים בבעלות המדינה" ומקומם ביחס לתאגידים בבעלות הרשויות המקומיות או בבעלות קיבוצית (קואופרטיבים) וחלקם במשק.

הרפורמה המוצעת בחוקה כבר קיבלה את אישורם העקרוני של מוסדות המפלגה הקומוניסטית, אך היא צריכה לקבל את אישור האסיפה הלאומית עד סוף החודש ותאושר סופית כמשאל עם שיתקיים בהמשך.

על דבר אחד אין ויכוח: חוקת 1976 אינה משקפת את השינויים שחלו במדינה בעשורים האחרונים. "הניסיון שרכשנו בשנים אלה של המהפכה והנתיבים החדשים שמפתה המפלגה הקומוניסטית הם חלק מהסיבות לרפורמת החוקה", נכתב ב"גראנמה" בשבוע שעבר.

בין 224 התיקונים המוצעים עוסקים לא רק בשאלות כלכליות וחברתיות. החוקה החדשה המוצעת שומרת על הזכויות הקיימות, דוגמת חופש דת, אבל גם קובעת מפורשות את איסור האפליה בגין זהות מגדרית או נטייה מינית, לראשונה בתולדות המדינה.

כאמור, בטיטת החוקה שנידונה בסוף השבוע שעבר נקבע כי את מועצת השרים ינהל ראש ממשלה, מה שמחזיר את המשטר לשיטה שהייתה נהוגה במדינה לפני 1976, כלומר ראש ממשלה ונשיא. יחד עם זאת, כהונת הנשיא תמשך להיות בת חמש שנים ותהא מוגבלת לשתי קדנציות לכל היותר. מיגל דיאסקאנל ימשיך לכהן כנשיא גם לאחר הרפורמה.

פרסום כל סעיפי הרפורמה המוצעת בסוף השבוע שעבר חולל ויכוח ער בכלי התקשורת הרשמיים (רוב העיתונים, ערוצי הרדיו והטלוויזיה), כמו גם אלה האלטרנטיביים שמספרם גדל והולך (כתבי עת, אתרי אינטרנט ורשתות חברתיות). יש הסבורים כי "הרפורמות אינן מספיקות", קרי כי יש לתת עדיפות גדולה יותר למגזר הפרטי; וישנם החוששים דווקא מהמשקל הכבד שיינתן לאמצעי הייצור הפרטיים ומההשלכות החברתיות והכלכליות של השינוי.

נשיא קובה מיגל דיאסקאנל ויו"ר הפרלמנט, אסטבן לאטו הרננדס בעת הדיונים על החוקה החדשה (צילום: פרנסה לטינה)

פולמוס החוקה הקובנית החדשה

הפרלמנט הקובני, או בשמו הרשמי "האסיפה הלאומית של השלטון העממי", החל לדון בסוף השבוע האחרון בשורה ארוכה של שינויים ותיקונים המוצעים בחוקת המדינה הסוציאליסטית. השינויים המתוכננים בחוקת המדינה יחולו על הממשלה, בתי המשפט והכלכלה.

הרפורמה בחוקת 1976 כוללת משרה חדשה של ראש ממשלה בצדו של הנשיא, ובכך תיצור משטר שבו יש ראש מדינה וראש ממשלה. יצוין כי גם לאחר הרפורמה, קובעת החוקה כי המפלגה הקומוניסטית היא הכוח הפוליטי המנהיג במדינה וגם הכוח המדריך את כלכלת המדינה. המפלגה תהא

המחאות נגד ממשלת ניקרגואה

דובר הממשלה מסר בחמישי שעבר (19.7) שהמשטרה שבה והשתלטה על העיר מסאיה, מעוז האופוזיציה בניקרגואה שבמרכז אמריקה. עימותים אלימים התחוללו בעיר בשבועיים האחרונים. מניין ההרוגים עומד על יותר מ-300 בני אדם מאז שהחלו הפגנות נגד ממשלה הסנדיניסטית של דניאל אורטגה ב-18 באפריל.

האם מדובר בניסיון נוסף לערער ממשלה שמאלית באמריקה הלטינית בידי ארה"ב וסוכניה, כפי שטוענים דוברי הממשלה? או שמא זהו ביטוי רצחני במיוחד של משטר המקדם מדיניות ניאוליברלית בברית עם חלקים של הבורגנות המקומית, כפי שסבורים רבים בניקרגואה עצמה? התשובה – סבוכה הרבה יותר: ישנם סנדיניסטים, ביניהם אלה שנאבקו נגד הרודן הפרו-אמריקאי סומוזה, ושנאבקו ב"קונטראס" שניסו להשיבו לשלטון בתמיכת ארה"ב, המצדדים הן בממשלת אורטגה והן במתקוממים.

עתה ברור כי חחרפת הדיכוי הממשלתי, כולל שימוש במיליציות ו"חוליות מוות" עלולה להביא למלחמת אזרחים עקובה מדם.

הקולנוע אינו מתמצה בשליחות חברתית. ברמת התכנים, למשל, אפשר לראות בקולנוע אלימות, אונס או פדופיליה, ואף ליהנות מהם (או לסבול, תלוי בסרט). הקולנוע אינו מתיימר לספק מראית עין מושלמת כדי להפוך את המציאות למושלמת. סרטים כאלה מזכירים לנו תעמולה יותר מאשר אמנות.

כמו בסיפורו של בורחס, שבו מפת הקיסר המשורטטת ביחס של 1:1 חונקת את המציאות, כך חונקת מחאה זו את האמנות. היא עושה זאת בשם דרישה כפולה: מצד אחד, דרישה לשינוי המציאות באמצעות תיקון הייצוג; ומצד שני דרישה לתיקון הייצוג כדי שיהיה נאמן יותר למציאות. כלומר, לטענת המוחים נגד ליהוקה של ג'והנסון, עלינו לתקן את המציאות

ג'והנסון בסרטו הקודם של סנדרס, "הרוח במעטפת"

זהות או אמנות

סקרלט ג'והנסון לא תגלם תפקיד של טרנסג'נדר בעקבות גל מחאות ברשת

לאחרונה (13.7), הודיעה השחקנית סקרלט ג'והנסון שלא תגלם דמות של גבר טרנסג'נדר בסרט Rub&Thug בבימוי רופרט סנדרס, הנמצא בשלבי הפקה מתקדמים. פרישתה נבעה מגל מחאות ברשת, בו הואשמה ג'והנסון בגזל עבודה משחקנים טרנסג'נדרים. חלק מהמבקרים אף טענו כי "מטרת הקריירה האולטימטיבית של ג'והנסון – לקחת תפקידי משחק מכל קבוצת שוליים אפשרית", וזאת לאחר שהואשמה בעבר ב"וואיט-וואשינג" (whitewashing): גילום דמויות שאינן לבנות בידי שחקנים לבנים, כששיחקה דמות אסיאתית בסרט קודם של סנדרס, "הרוח במעטפת".

לטענת המוחים, המעשה של ג'והנסון אינו מתמצה בגזל הזדמנויות מהקהילה הטרנסית: הם אומרים כי קיים הבדל בין גילום דמות לבין גילום זהות, וכי יש לתת לקהילה הטרנסית את הכוח המלא לשלוט באופן שבו זו מיוצגת בתרבות ובאמנות.

בבסיס הטענות השונות נגד ג'והנסון עומדת הנחה לגבי אכיפת כללי ייצוג הולם ברמה הסוציולוגית, גם בשדה האמנותי. כלומר, כמו בכל שדה שבו קיימת השתתפות מועטה של קבוצות חברתיות מסוימות, גם על הוליווד מוטלת המשימה לדאוג לשחקנים שאינם מצליחים לפרוץ בשל נחיתות כלשהי (שאינה קשורה ביכולותיהם המקצועיות). הבעיה אינה נעוצה באספקט זה, למרות שגם כאן ראוי להזכיר שהוליווד מעולם לא התיימרה לספק עבודה לכולם: שחקנים מכווערים, למשל, ובעיקר שחקניות מכווערות, מוכשרות ככל שיהיו, נדחקו לקולנוע שוליים.

הבעיה העיקרית בטענות המוחים טמונה בכך שהמחאה נגד מחיקת זהות היא, הלכה למעשה, מחיקת האמנות. כך, נבחנת האמנות דרך עיניים סוציולוגיות, כלומר באופן פוליטי בלבד. אמנם, יש מקום לצפות שבאמנות (כמו בפוליטיקה) נראה יותר שחקנים מקבוצות שוליים בעמדות מפתח; אבל קיים הבדל בין ייצוג בסרט לבין ייצוג בפרלמנט, ותפקידו של

המעוותת שבה טרנסים הם מיעוט שאינו זוכה במספיק הזדמנויות תעסוקתיות; ומנגד, כדי לייצג את המציאות באופן נאמן, רק טרנסג'נדרים יכולים לשחק את עצמם. באופן זה נעלם הפער בין הייצוג למציאות, ומי שנשחקת ונמחקת בתהליך היא האמנות עצמה.

במאמר שפורסם ב"אינדיפנדנט" הבריטי (4.7), טען יאס נקטי כי קיים פער גדול בין גילום דמות לניכוס זהות שאיננה "שלך". הוא ביקש להזכיר כי פגיעה דומה בקהילת הלהט"ב התרחשה כאשר שחקניות סטרייטיות שיחקו דמויות לסביות בסדרה "ישנן בנות" (2004-2009). כיצד אפוא יוכל הצופה להבחין בין שחקנית לסבית לבין שחקנית סטרייטית? התשובה – רק אם יידע את זהותה המינית מחוץ למסך. האם באמת נרצה להגיע למצב שבו צריך לחקור ולפרסם את זהותם המינית של העומדים מולנו כדי להכריע מי ראוי לגלם תפקיד אמנותי ומי לא?

הדרישה להעניק תפקידים רבים יותר לשחקנים טרנסג'נדרים צודקת פוליטית, ולעתים גם מוצדקת אמנותית. יש טעם קולנועי בכך שנראה גיוון על המסך: הקומדיה הרומנטית "העודף בשבילך" שיצאה לאקרנים באחרונה היא דוגמה טובה לסרט שהעניין הקולנועי היחיד בו הוא שחקנים על הספקטרום האוטיסטי. מעבר לכך, מדובר בעלילה גנרית כפי שהוליווד יודעת לספק לנו. עם זאת, ריענון זהות הכוכבים והחלפתם בשחקנים מקבוצות מדוכאות לא ישנו את הוליווד בהכרח; מתישהו נתרגל לראות על המסך אנשים מקבוצות נוספות, ועלילות הסרטים ייוותרו אותן עלילות מסחריות.

את הנקודה האחרונה חשוב לחדד – והיא שהוליווד בלאו הכי מלהקת את ג'והנסון לתפקיד של טרנסג'נדר מאחר שהתעשייה ההוליוודית היא "פוליטיקלי קורקט", כזו שמבקשת שנחווה מוסר השכל מנחם ודידקטי על המציאות; גם על מציאותן של קבוצות מדוכאות. לא מפליא גם שהוליווד התקפלה נוכח המחאות, משום שהפער בין המוחים לבין התעשייה מלכתחילה איננו גדול במיוחד.

סביר להניח שהמוחים על הליהוק של ג'והנסון יתנגדו גם להוליווד בגרסת השוליים שלה, הוליווד "ורנר הרצוגית" או "לארס פון-טרירית" למשל, מאחר שהטרנסים, הגמדים, המעוותים צורנית וגם האנשים "הרגילים" בסרטים אלה הם אנשים, פדופילים, מפלי רוח, רעים ואלימים. ולמרות זאת, הם עדיין אנושיים.

דורית גרסטנפלד

שומרים על החופים

מיכל גבעוני, פרופ' תמר רפפורט, פרופ' אייל גרוס, ד"ר רן הכהן ופרופ' ירון אזרחי.

עמון כנאנה יתמודד שוב לראשות מועצת יפיע

עו"ד עמראן כנאנה נבחר לייצג את חד"ש בהתמודדות לראשות המועצה המקומית יפיע הסמוכה לנצרת. כנאנה נבחר לראשונה כמועמד לתפקיד לפני כעשור במקום שאוקי ח'טיב הוותיק שהודיע אז על פרישה. באסיפה שנערכה בסניף חד"ש המקומי, נבחר המשפטן הצעיר שוב לעמוד בראש הרשימה המובילה את המועצה המקומית ב-55 השנים האחרונות. בתום אסיפת הבחירות, הודה כנאנה לחברי חד"ש ומק"י על התמיכה הרחבה בה זכה, והצביע על האתגר הראשי עמו תתמודד הרשימה – האפליה הממוסדת בישראל כלפי הציבורי הערבי. הוא קרא לתושבים להמשיך ולהיאבק למען השגת שוויון מלא, גם בתקציבים לרשויות המקומיות.

משטרת ישראל פינתה בשבוע שעבר (17.7) חלק ממאהל שהקימו "שומרי הבית", פעילים המתנגדים להקמת אסדת הגז של מאגר "לווייתן" במרחק של כ-10 ק"מ בלבד מחופי ישראל, והדורשים להרחיקן ללב ים. זאת, על אף שצו בית משפט אישר את המשך פעילות מאהל המחאה. חלקי המאהל שנותרו על כנם ימשיכו לפעול עד סוף החודש במתכונת מלאה בסמוך לזכרון יעקב. במאהל מסבירים הפעילים לעוברים ולשבים על הנזק העצום הטמון בהקמת האסדות. "אנו דורשים אוויר לא מזוהם, אנו דורשים להרחיק מהחופים חומרים מסרטנים ולא להוביל את חומרי הקונדנסט הנלווים לגז בקרבת בתי ויישובי מגורים. דרישתנו העיקרית היא להרחיק את אסדות הגז למרחק של כ-120 ק"מ מקו החוף, כמקובל בכל העולם", נמסר ממטה המאבק. בסוף השבוע האחרון נערכה במקום קבלת שבת חגיגית, וביום שישי הקרוב (27.7) תיערך הפגנה בת"א (ר' מודעה).

יותר ממאה אקדמאים נגד הטונספר בח'אן אל-אחמר

כ-150 מרצים פרסמו מנשר, ובו הם קוראים למנוע את הריסת הכפר הערבי-בדואי ח'אן אל-אחמר שבגדה המערבית. בגילוי דעת כתבו: "הריסת הכפר וגירוש תושביו אינם רק בלתי-מוסריים ועומדים בניגוד לחוק הבינלאומי, אלא גם חלק ממהלך פוליטי ברור של ממשלת הליכוד והמתנחלים שסופו למנוע רצף טריטוריאלי שישמש כל מדינה פלסטינית עתידית שתקום בצד ישראל. כאקדמאים וכאקדמאיות, זו חובתנו לשלב ידיים ולא לתת יד לפיגוע האלים. זו לא רק העמדה המוסרית והראויה ביותר של מי שמאמין בצדק, בזכויות אדם ובשוויון, כי אם גם העמדה הפוליטית הנדרשת מכל מי שמחויב או מחויבת לפתרון צודק של שלום ישראלי-פלסטיני, שיבטיח לכולנו ביטחון וחיים בכבוד". בין החתומים: ד"ר יעלה רענן, ד"ר עופר כסיף, ד"ר ענת מטר, פרופ' אורן יפתחאל, פרופ' יצחק (יאני) נבו, פרופ' ניב גורדון, פרופ' צבי טאובר, פרופ' ז'רום בורדון, פרופ' עדית זרטל, פרופ' משה צוקרמן, ד"ר דנה אולמרט, פרופ' עודד גולדרייך, פרופ' יואב פלד, ד"ר אילנה הירסטון, פרופ' דפנה כרמלי, פרופ' יורם כרמלי, פרופ' מחמוד יזבק, ד"ר שאול סתר, פרופ' אלכסנדר קדר, ד"ר ראיף זריק, פרופ' עמירם גולדבלום, ד"ר דבורה קלקין-פישמן, ד"ר אפרים דויד, ד"ר

מק"י - הוועד המרכזי
אזכרה לפליציה לנוג
 עורכת הדין והלוחמת האינטרנציונליסטית העיקשת נגד הכיבוש ובעד אחוות עמים, שהלכה לעולמה ביוני.
יום א', 29 ביולי, 18:30, מוזיאוני חיפה, שבתאי לוי 26

תאופיק זיאד - ערב לזכרו
 סניף חד"ש יפו ממין את הציבור לשיחה על מורשתו התרבותית והפוליטית של תאופיק זיאד, במלאת 24 שנים למותו. זיאד היה ח"כ של מק"י וחד"ש, ראש עיריית נצרת בין 1975 ל-1994, סופר ומשורר. בהשתתפות **ברוהם ג'רייסי**, חבר הלשכה הפוליטית של מק"י.
יום ה', 2 באוגוסט, 19:30, השקמה 3, יפו

לא נרדמים על הגז
 ביוזמת שומרי הבית
 עצרת בתל אביב, בהמשך למאהל המחאה בסמוך לזכרון יעקב, כחלק מהמאבק להרחקת אסדות הגז מחופי ישראל, נגד זיהום חופי הים ונגד הרעלת המים הצפויה
יום ו', 27 ביולי, 15:00, כיכר הבימה, תל אביב

מועדון קולנוע בגדה השמאלית
קרבות - איזבל טולנאר
 2015, בלגיה (צרפתית; כתוביות באנגלית)
 לאחר הסרט יתקיים דיון בהשתתפות **דניאל מן**
מוצ"ש, 28 ביולי, 20:00, אחד העם 70, תל אביב